

Quí té la culpa del "caos" municipal?

Malgrat que l'article d'aquest mes havia de seguir el tema del liberalisme econòmic encetat en l'anterior número, una notícia que han portat darrerament els diaris m'ha preocupat suficientment com per decidir de fer un breu parèntesi. Es tracta d'una de

les ponències presentades al congrés nacional de CDC, que proposa canviar el sistema electoral municipal per dificultar l'accés de candidatures independents als ajuntaments.

Segons els autors de la ponència, les candidatures independents solen crear confusió entre els electors (ja que sovint no se sap quina ideologia segueixen) i enfrontaments i inestabilitat dins els mateixos òrgans municipals quan estan en posició de decidir (o canviar) l'alcalde. La solució que es proposa és un sistema semblant al francès o l'italià, en què l'alcalde resulta elegit més o menys per sufragi directe, a vegades en una segona volta quan no ha assolit la majoria absoluta a la primera volta.

El resultat d'aquest sistema és normalment que els partits més petits resten marginats, ja que es veuen obligats a donar suport a algun dels candidats majoritaris en la segona volta, i perden entitat i veu pròpies dins el procés. Per als partits grans, aquest sistema és un avantatge, ja que permet governar fàcilment amb majoria absoluta o erigir-se com a única veu de l'oposició.

És realment trist que a aquestes alçades de la democràcia ens plantejem de reduir la pluralitat dels nostres ajuntaments, que són potser la institució del nostre país que millor ha funcionat en els darrers anys (i els resultats salten a la vista arreu). L'únic problema ha estat potser la manca de recursos dels ajuntaments petits, que no ha estat compensada desgraciadament per la creació dels consells comarcals, on les majories absolutes convergents no han aconseguit pas fer que aquestes noves administracions superessin la indefinició i la provisionalitat. Per cert, que una de les causes més visibles d'inestabilitat, conflictes i candidatures amb pactes estranys en els darrers anys han estat les trifulgues entre Convergència i Unió, tan a l'hora de fer llistes com de repartir càrrecs (i algunes encara duren).

No sé si aquesta proposta tan estranya ha sorgit del mal regust de la derrota de CDC a Figueres, o efectivament una candidatura d'independents una mica sui-gèneris els va desbancar. Clarament, aquest fet reflecteix el fracàs de l'anterior consistori de convèncer els seus propis electors perquè el renovessin, i també la creixent desconfiança de molta gent en els partits polítics, un problema que és molt més seriós i que només s'agreuja si s'intenta reduir les opcions de vot dels ciutadans. En fi, que un dels atributs essencials del poder és la facultat de definir una determinada situació. És per això que tantes vegades es pot fer el truc vell de convertir els propis problemes en problemes dels altres.

Juan Pujolar

Dels diners públics

Passem d'un estat a l'altre constantment. De la disbauxa a la serietat, de la fantasia a la realitat, de l'oci a la feina.... Quan aquests papers recuperen el pols, setembre ens ha tornat a la

realitat: les vacances són efímeres, la vida esdevé dura i complicada i els ciutadans retornen a la ciutat que recupera el ritme perdut en temps d'estiu. De sobte, el telèfon ens torna a incordiar i sembla que a l'altre costat del fil la vida s'ha refet. Cares morenes que s'aniran descolorint amb els dies. Ja només queden les Festes i el canvi de l'hora perquè sembla que no ha passat res. En realitat, només ha passat un any. I a vegades sembla que no han passat més que unes hores, perquè el llenguatge amb què ens parlen és el mateix de sempre. Que ens hem d'estrènyer el cinturó, que no hi ha ni un duro, que vénen temps difícils... Sebla que tot depengui de les despeses que poguem arribar a fer. En el fons, el que fem és una esbogerrada competició cap enlloc.

Del que no es parla gaire és del paper que les administracions han de fer en aquest moment, de com han d'administrar els diners dels contribuents i, sobretot, de quina responsabilitat tenen en les despeses que generen. Hem viscut una època memorable en què s'ha gastat sense mesura. Segur que si aquesta manera de gastar s'hagués fet des de l'empresa privada, ara mateix hi hauria gent a la presó. La diferència està que en el món de la política, en comptes de demanar responsabilitats, se'ls nomena directors generals, consellers o qualsevol altra cosa. Què pensarien d'un administrador que en èpoques difícils encarregués treballs a tercers? Hi va haver un temps en què la Diputació de Girona cobrava, lògicament, els seus diners entre els contribuents i amb part d'aquests diners pagava el dèficit que li generava l'antic Hotel Montsacopa que feia la competència als restaurants de la Comarca - que també eren contribuents, és clar. No és imaginable una més gran perversió en el destí dels diners públics. Però eren temps de dictadura i tot era possible. Ara passa exactament el mateix. Mentre les empreses garrotxines suporten un moment poc favorable, veiem com les obres, les feines importants i les que no ho són tant, l'administració les paga a empreses alienes a la nostra ciutat amb els nostres diners. Algunes, hem de suposar que per raons polítiques (el mal d'alguns partits és que semblen més una secta que altra cosa) i algunes per estalviar-se tres rals. I és que un ajuntament pot ser pobre - qui tornarà els diners que es varen gastar en autobombos electoralistes? - però el que ha de procurar és de no ser miserable.

Moli

